

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta nykyajan ihmiselle

Numero 4-5

10. vsk

2.8.2013

Saarna luonnossa. Anna sen koskettaa ja puhutella. Ks. s. 7. Kuva: Ceta Lehtniemi.

Meerin mietteitä

Hääjuhla

Kesä on iloisten juhlien aikaa. Monet ovat saaneet kutsun hääjuhliin. Tokihan jokainen kutsuttu haluaa liittyä nuoren parin onnittelijoiden joukkoon. On alettava miettiä, minkälainen puku on sopiva ja kaunis juuri tähän tilaisuuteen.

Myös Raamatussa puhutaan hääjuhlasta. Jokainen on kutsuttu mukaan tähän juhlaan. Kukaan ei ole liian köyhä tai sopimaton. Se ei olekaan mikään yhden ilta-päivän juttu, vaan kestää koko iankaikkisuuden.

Sana kertoo, etteivät kaikki kuitenkaan ota tätä kutsua vastaan. Tämän maailman ”oravanpyörä” kaikkine houkutuksineen on kiinnostavampi kuin juhliin valmistautuminen ja niihin osallistuminen.

Siksi Kuningas pyytää palvelijoitaan menemään teille ja aitovierille kutsumaan häihin, keitä he vain tapaavat. Niin häähuone täyttyy kaikenlaisesta kansasta, joka ottaa kutsun vastaan.

Sitten Kuningas menee katsomaan häävieraitaan ja tapaa miehen, jolla ei ole häävaatteita. Hänet heitetään ulos pimeyteen.

Mikä siis on sellainen puku, joka kelpaa kutsujen Isännälle? Ilmestyskirjassa kerrotaan taivaaseen päässeistä: ”He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä” (Ilm. 7:14).

Kun me otamme vastaan kaikkien syntiemme anteeksiantamuksen, meidät puetaan puhtaanvalkoiseen juhla-asuun. Kalteimmatkin ”omatekoiset” puvut ovat kuin saastainen vaate Jumalan silmissä.

Jeesukseen turvautumalla me saamme hohtavan puhtaan puvun ja saamme astua ihanaan juhlaan, jossa itse Jumala palvelee

meitä, pyyhkii kaikki kyyneleet silmistämme.

Kuinka kauniisti, rakkaasti, lämpimästi, sydämellisesti ja suloisesti haluankaan kutsua sinua mukaan juhlimaan.

Jeesus huusi ristillä: ”Se on täytetty.” Sinun osuutesi on ottaa vastaan ilmaiseksi, lahjana juuri sinulle valmistettu hääpuku, jonka Jumala kelpuuttaa varmasti Poikansa hääjuhlaan.

*Nyt yhdessä jo lähtekää,
iäisiin häihin pyrkikää.
Ken Herran kutsun torjuen pois
jäisi tieltä autuuden?*

*Myös tulkaa heikkouskoiset,
te väsyneet ja murheiset,
nyt taivaan tietä kulkemaan
ja Herran virttä veisaamaan.*

*Nyt, Pyhä Henki, taluta,
oppaana kulje matkalla.
Sanalla meitä valaise,
kirkasta Jeesus kaikille.*

*Sytytä lamput palamaan
ja öljystäsi loistamaan.
Häävaatteet pidä puhtaina
Jeesuksen veren voimalla.*

Lähdetään isolla joukolla juhlimaan!

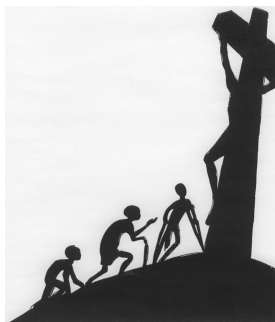
Meeri Auramo.

Kirjoitus on julkaistu lehdessämme nro 3/2005. Tuosta vuodesta lähtien Auramo on kirjoittanut Armo riittää -lehden jokaisen numeron. Hän on miehensä Matin kanssa Kristus-juhlassa. Lauantaina 10.8. he yhdessä johtavat tilaisuuksia.

Pääkirjoitus

Armo riittää -lehdessä Kristus kohtaa lunastamansa syntiset

Armo riittää -lehteä on julkaistu nyt 10 vuotta. Tänä aikana lehdessä on ollut ihmisen pelastusta koskevia pääasioihin paneutuvia artikkeleita, joista voisi tehdä 600-800 -sivuisen kirjan, jos artikkelit pantaisiin yksiin kansiin. Lehden pienestä koosta huolimatta sen jakama tekstimäärä ei ole pieni.

Armo riittää -lehdessä kysymys ei kuitenkaan ole sivumääristä. Kyse on sisällöstä. Lehteen on numero numerolta etsitty ja siinä on julkaistu kirjoituksia vuosisatojenkin takaa. Iästään huolimatta nämä vanhat tekstit ovat olleet hengellisesti rakentavia ja ravitsevia samalla tavalla nyt niin kuin ne ovat olleet edellisten sukupolvien kilvoittelijoille. Vuosisadasta toiseen ihmiset ovat toimineet samoin: Tarttuneet hädän hetkellä siihen, mitä Jumala on meidän puolestamme tehnyt.

Aikaisemmin eläneiden opettajien kirjoitusten rinnalla Armo riittää -lehti on välittänyt lukijoilleen keskuudessamme elävien ja Kristuksen salaisuudesta hyvin perillä olevien miesten ja naisten, hengellisten isien ja äitien ja nuorempien uskovien kirjoittajien kirjoituksia. Nämä ovat kaikki tehneet niin kuin heidän edeltäjänsä. He ovat kirjoittaneet Kristuksesta, Kristuksen sovitustyöstä ristillä, Kristuksen kuoleman merkityksestä syntisille, evankeliumista, armosta, lahjavanhurskaudesta. He ovat kirjoittaneet ihmisten syyllisyydestä pyhän Jumalan ja hänen lakinsa edessä. He ovat kirjoittaneet ihmisten kykenemättömyydestä pelastaa itsensä. Ja he ovat kirjoitta-

neet ihmisten tarpeesta saada pelastus Jumalalta lahjana.

10 vuotena Armo riittää on sisältänyt kirjoitettuna sen, mitä lehden tunnuskuviossa on kuvattu. Ristiinnaulittu, ihmisten syntien tähden henkensä antava Kristus ottaa vastaan heikkoja, epäkuntoisia, mitan täyttämättömiä, Jumalan ja ihmisten edessä syyllisiä ihmisiä. Jos tunnuskuvioon voitaisiin liittää ääni, siitä luultavasti kuuluisi jotakin tämänkaltaista: ”Tulkaa minun luokseni kaikki.”

Lehden tunnuskuviossa kuvattu *Kristuksen ja ihmisen kohtaaminen* on ihmisen tärkein asia. Armo riittää Kristuksen sydämessä. Hänen sijaiskuolemansa tähden armo riittää Jumalan sydämessä. Ratkaisevaa on se, että Jumala tuntee meidät sydämessään.

Tämä Armo riittää -lehden numero 4 on ”vanhan kertausta”. Se sisältää poimintoja lehden aikaisemmin ilmestyneistä numeroista. Poimintojen painopiste on varhaisemmin julkaistuissa artikkeleissa, ajalta, jolloin lehden lukijakunta oli alullaan. Kovin moni tämän numeron lukijoista ei silloin ollut lukijakunnassamme. Ja jos olikin, se ei haitanne, sillä lehdellä on aina vain yksi sävel ja yksi sanoma: Kristus.

Useimmat artikkelit tähän numeroon on valinnut lehden monivuotinen avustaja, hammaslääkäri Ceta Lehtniemi. Hän myös valmistelee lehdestämme esittelyn Kristus-juhlaan 10.-11.8. Laukaassa.

Per-Olof Malk. 20.7.2013.

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Voimattomalle voimaa

Jouduin yllättäen sairastuoteelle ja tunsin syvää voimattomuutta. Jälleen huomasin, ettei ole helppoa olla heikko. Se on tuskastuttavaa, vastenmielistä ja vaikeaa. Ehkä lapsen on helppo olla heikko, mutta aikuisena haluaa olla vapaa, toimia tahtonsa mukaan. Heikko on avuton.

Sitä ihmeellisempää on huomata, kuinka Paavali toteaa: ”Me iloitsimme, kun olemme heikot” (2. Kor. 13:9). Tämä on sitä merkillisempää kun tiedämme kirjeen vastaanottajien purevasti arvostelleen Paavalia hänen heikkoutensa tähden: ”Ruumiillisesti läsnä ollessaan hän on heikko.” Ja mikä on kaikkein pahinta lähetyssaarnaajan elämässä: ”Eikä hänen puheensa ole minkään arvoista” (2. Kor. 10:10).

Paavalin heikkous lähetytyksessä oli sairaudesta johtuvaa ja niin näkyvää, että kuulijoilla oli kiusaus halveksia ja vieroita häntä hänen ruumiillisen tilansa tähden (Gal 4:14). Pakanallisen ajattelun mukaan Jumalan valitsema ihminen ei voi olla heikko eikä sairas.

Paavali ei hävennyt paljastaa kuulijoilleen, kuinka hänen rasituksensa olivat olleet yli voimien käyvät ja kuinka epätoivoinen hän oli ollut (1:8). Hän ei pelännyt tunnustaa olevansa kaikin tavoin ahdistettu ihminen, joka koki pelkoa (7:5) aina masennukseen asti. Hän ei häpeä tunnustaa kirjoittavansa suuressa sydämen ahdistuksessa ja hädässä monin kyynelin (2:4). Hän myöntää avoimesti, että hänen ulkonainen ihmisensä menehtyy ja maallinen maja hajotetaan maahan. Siksi hän huokaa raskautettuna eikä tahtoisi riisuutua (5:1-4). Lähetytyksessään hän oli kaikin tavoin ahdingossa, neuvoton, maahan kukistettu.

Kuitenkin Paavali kesti. Hänen suuri heikkoutensa ei johtanut häntä lamaantumiseen. ”Kuolemaisillamme, ja katso me elämme” (6:9) hän kirjoittaa ja jatkaa: ”Murheellisina, mutta aina iloisina - mitä omistamatta, mutta kuitenkin omistamisen kaiken.”

Hän oli oppinut Jumalan valtakunnan salaisuuden, jossa Jumala joka hetki luo tyhjistä kaiken ja ”kutsuu olemattomat, ikään kuin ne olisivat” (Room 4:17). Jumalan voima tulee näin täydellisesti ilmi ihmisen heikkoudessa.

Paavali oli ennen kääntymistään ollut vahva ihminen, joka oli pystynyt suurenmoisiin saavutuksiin. Kristuksen edessä hänestä oli tullut syntisistä suurin, joka tarvitsi vain armoa. Ennen hänet omat tekonsa nostivat hänet korkeuksiin, nyt hän oli kokonaan Kristuksen sovitettavan teon varassa. Hän tarvitsi aina enenevää armoa. Tällaisen rakastavan ja anteeksiantavan Kristuksen tähden ei tarvitse enää pelätä heikkoutta, vaan voi jopa olla miehistynyt heikkouteen (12:10).

Luther kirjoittaa samasta asiasta: ”Sitä hän (Jumala) antaa hurskaiden menettää voimansa ja joutua ahdingoon niin, että kaikki luulevat heidän loppunsa ja viimeisen hetkensä tulleen, mutta juuri silloin hänen voimansa on heitä lähinnä, niin kätkeytyä ja salaisena, etteivät edes ahdingossa olevat itse sitä tunne, vaan ovat kokonaan uskon varassa.”

Olavi Peltola

Kirjoitus on julkaistu lehdessämme nro 3/2004. Vuodesta 2006 lähtien Peltola on kirjoittanut Armo riittää -lehden jokaisen numeroon.

Suurin profeetta ei tehnyt yhtään ihmettä

Johannes Kastajasta kerrotaan: ”Johannes ei tehnyt yhtäkään tunnustekoa” (Joh. 10: 41). Kuitenkin hänestä sanotaan myös, että hän oli suurin profeetoista: ”Ei ole vai- moista syntyneitten joukosta noussut suu- rempaa kuin Johannes Kastaja; mutta vä- häisin taivasten valtakunnassa on suurem- pi kuin hän” (Matt. 11:11).

Mistä tämä johtuu?

Johannes viittasi itsensä ulkopuolelle, Jeesukseen Kristukseen. Osoittaessaan Kristukseen hän ei viitannut Jumalan Poi- kaan ihmeiden tekijänä, ei terveyden tuo- jana, ei miehityksestä vapauttajana, vaan syntien sovittajana: ”Katso, Jumalan Karit- sa, joka ottaa pois maailman synnin!” hän julisti (Joh. 1:29).

Suurta on osoittaa Jeesusta

Suurta ei siis ole tehdä todellisia kiistatto- mia ihmeitä, suurta ei ole osoittaa Jeesuk- seen ihmeiden tekijänä, vaan suurta on osoittaa Jeesukseen Kristukseen syntien sovittajana.

Tämän vähäiseltä näyttävän asian teke- minen, Jeesuksen osoittaminen syntien so- vittajaksi, on suurinta, mitä ihminen voi tehdä. Tämän asian tekeminen jää kaikki- en ihmeiden varjoon meidänkin ajassam- me.

Jumalan valtakunnassa suurta ei ole tehdä suuria, ei pitää suurkokouksia, ei vaatia sata miljoonaa sielua saatanalta, vaan suurinta mitä ihminen voi tehdä, on viitata Toiseen, joka on vielä suurempi, Jeesukseen Kristukseen. Näin Kristusta korotetaan.

Tämän suuren asian tekeminen saa Jumalan lakiin eli Jumalan tahtoon turvaa-

vien ihmisten mielet kuohuksiin. Johan- neksen aikalaiset väittivätkin, että hänessä oli riivaaja (Luuk. 7:33).

Johannes Kastaja ei menestyisi ajassamme

Meidän ajassamme Johannes Kastajaan ei kiinnitettäisi huomiota, koska hän ei tekisi ihmeitä. Hän ei vetäisi jäähalleja tai sta- dioneja täyteen, sillä hänen esiintymisensä olisi merkillisen arkista. Aikamme paran- tajaevankelistat sanoisivat, että Johannek- selta puuttuu ihmeitä tekevä usko.

Tästä miehestä, jolta puuttuivat kaikki yliluonnolliselta näyttävät kyvyt, Raamat- tu todistaa: ”Hän on oleva suuri Herran edessä; viiniä ja väkijuomaa hän ei juo, ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä hamasta äitinsä kohdusta.” Johannes ei he- rättänyt ketään kuolleista. Hän ei väittänyt, että ihmeiden tai suuren herätyksen aika olisi tulossa. Johannes ei kertonut suuresta tulevasta Hengen vuodatuksesta, jolloin ihmiset muuttuisivat ja kääntyisivät kansa- kuntina Jumalan puoleen. Johannes ei teh- nyt mitään tällaista.

Minkä tähden Raamattu kuitenkin to- distaa näin suurenmoisella tavalla Johan- neksesta? Koska Johannes sanoi: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin.”

Petri Malk

Kirjoitus on julkaistu lehdessämme nro 2/2006. Petri Malk on ollut lehtemme avustaja alusta (2003) asti. Hän on myös EVOP:n kotisivujen www.evank.org eli Suomen evankeliumikoulun sivujen perus- taja ja webmaster internetissä.

Herätysten aikoina Jumala koetaan pyhänä

Jos Jumala antaa herätyksen, hän tulee ihmisten luokse sellaisena kuin hän on: pyhänä. Pyhän ymmärtäminen on herätyksen antama lahja ihmiselle. Jumalan pyhyden ymmärtämistä ei ole havaittavissa niissä hengellisissä kokouksissa, joita herätyskokouksiksi nykyisin kutsutaan mutta joissa käyttäydytään sopimattomasti: hihitetään tuolissa, pyöritään tai kontataan lattialla, äännellään kuin eläimet tai kuunnellaan sydän avoinna maallisen musiikin säveliä.

Kirkon maallistumisesta syvää huolta kantanut professori Osmo Tiililä kirjoitti aikanaan Jumalan pyhydestä tavalla, jota meidän on hyvä lukea ja kerrata tietääksemme, minkälainen herätyksen Jumala on. Näin Tiililä:

”Pyhän Jumalan pyhä tahto ja tämän tahdon vastaisuus eli synty ovat ne keskenään taistelevat vallat, jotka pohjimmiltaan vaikuttavat kaikkeen tapahtumiseen ihmiskunnan pitkässä historiassa. Jumala toteuttaa iankaikkisen maailmansuunnitelmansa. Hän on paha vastaan asettuessaan suvereeni valtiasta, mutta, jostakin meiltä kätkevästä syystä hän odottaa ja antaa taistelun jatkoa. Luontokin järkkymisineen on vain hänen käskyläisensä. Yksikään laiva ei murskautuisi meren karilla, ellei Jumala sallisi myrskyn raivoa, eikä yksikään kuiva kausi kulottaisi viljaa, jota tuhannet ja ehkä miljoonat tarvitsevat, ellei tämä syntinen maailma olisi syntyin lankeemuksen jälkeen Jumalan kirouksen alainen ’murheen laakso’ – mutta sitä se on.

Meidän tulisi maailman tilaa pohtiesamme muistaa ennen kaikkea Jumalan pyhyden ja ihmisten synnin äärimmäinen

vastakkaisuus. Jumalan pyhyys liittyy hänen valtasuuruuteensa maailman luojana ja hallitsijana. Luodulla ei ole mitään määrittämisvaltaa Luojan edessä. Jos vähäisen voiman omistaja kapinoi kaikkivaltiasta vastaan, hän ei käsitä asemaansa.

Jumala on valtasuuruudessaan kirkkaus, jolla tarkoitettaneen rikkeetöntä tai vaallista puhtautta. Hän on valkeus, jossa ei ole mitään pimeyttä. Syntinen ihminen ei hetkeäkään kestä tätä kirkkautta, vaan se polttaa häntä tulena ja häikäisee hänet sokeaksi. Jumalaa ei voi nähdä; joka sellaista yrittää, on kuolemalla kuoleva. Herran ilmestyessä Siinain vuorella tuli käsky, ettei vuoreen saanut koskea; koskipa siihen vaikka eläin, se ei saanut jäädä eloon.

Raamatun kohtia Jumalan pyhydestä

Muistattehan eräitä kohtia Pyhästä Kirjasta, joista Jumalan pyhyden piirteet käyvät selvästi ilmi. Uskon isä Aabraham eli tuhotulvan ja kieltensekoituksen jälkeen ja tiesi, miten murskaava Jumalan pyhyys oli. Hän alkoi rukouksensa sanoin: ’Katso, olen rojhennut puhua Herralleni, vaikka olen tomu ja tuhka.’

Kun Herra puhutteli Moosesta osoittaen tälle palavaa pensasta, jota tuli ei kuluttanut, Mooses sai käskyn: ’Riisu kengät jalastasi, sillä paikka, jolla, seisot, on pyhä maa.’ Jo varhaisemmin oli Jaakob saanut unessa ilmoituksen ja säikähtänyt: ’Totisesti on Herra tässä paikassa, enkä minä sitä tiennyt... Kuinka peljättävä onkaan tämä paikka!’

Jumalasta ei saanut tehdä kuvaa, hänen

nimeään ei saanut turhaan lausua – eikä muuta nimeä ilmoitettukaan kuin tuo pelkkä 'Minä olen', joka, voitaneen käsittää muistutukseksi, että kaikki muu oleminen on häviävää.

Job puolestaan pani käden suunsa eteen: miten voisi ihminen äärimmäisessä hädässäänkään olla oikeassa Jumalan edessä, hänen oli vaiettava, painettava päänsä. Elia koki Jumalan pyhyiden Karmelin vuoren tapahtumissa hirvittävänä, vastustajat tuhoavana voimana, mutta luolaan kätkeydyttyään kokonaan toisella tavalla. Ensin tuli suuri ja raju myrsky, joka halkaisi vuoret ja särki kalliot, sitten maanjäristys ja sitten tulta, mutta Herra itse ei ollut missään niistä. Hän saapui vasta vienossa tuulen hyminässä, mutta siihen kätkeytyi sellainen pyhyiden sanomattomuus, että Elia peitti kasvonsa.

Jesajan saadessa kutsumusnäkönsä kynnysten perustukset vapisivat serafien huudon voimasta, ja huone täyttyi savulla. Profeetan reaktio oli kauhu: 'Voi minua, minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet, sillä minun silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Herran Sebaotin. Varmaan profeetta muisti pakanoiden huu-dahduksen Beet-Semeksessä, kun suuri kansanjoukko oli saanut surmansa vain sen johdosta, että oli katsonut Herran arkkia. 'Kuka voi kestää Herran, tämän pyhän Jumalan edessä?'

Sama oli psalminkirjoittajan toistuva ajatus: 'Kuka kestää sinun edessäsi, kun sinä vihostut?' 'Jos sinä, Herra, soimaat syntiä, kuka silloin kestää?' Sama, monien profeettojen, kuten Joelin: 'Suuri on Herran päivä, kuka voi sitä kestää?' ja Naahumin: 'Kuka kestää hänen vihansa hehkua?'

Osmo Tiililä (1904-1972) esitelmässään Jumala on pyhä Kirkkokansan herätyspäivillä Helsingissä v. 1967. Kirjoitus on julkaistu lehdessämme nro 4/2005.

Tämän Armo riittää -lehden kannessa on Ceta Lehtniemen heinäkuussa ottama valokuva meren aaltojen ja tuulen muovaamasta vertauskuvasta, luonnon saarnasta. Sen keskuksessa on risti. Kaksi haurasta kaislanvartta on laakealla kivellä kuin alttarilla kuolleina. Siinä on vertauskuva Golgatasta ja Kristuksen rististä.

Laakean kiven vieressä on pyöreä kivi, hiukan sen muotoinen kuin Jeesuksen haudan suulla oli, vaikka sitä paljon pienempi.

Kiviä, kiviä, Golgatan kallio ja haudan kivi. Ja kuolleet kaislankorret.

Mutta kuvassa elämä nousee kivien välistä ja ristin viereltä. Elämällä ei tässä ole paljon tilaa niin kuin sillä ei ole paljon tilaa maailmassakaan. Mutta se nousee silti esille.

Ruoho tai kaisla kivien välissä ei ole kuin kukkapuutarha; ohikulkija tuskin pitää sitä kauniina. Mutta elämä on tässä ahtaassa paikassa samanlaista kuin uskovan elämä usein on, kivien ja roskien välissä ja kuoleman lähellä.

Tässä on sanomamme "ainekset". Kristus kuoli ja nousi kuolleista, että meillä olisi elämä. Kuoleman varjon maassa me elämme ja odotamme Kristuksen paluuta, jotta aina saisimme olla hänen kanssaan. POM

Ludvig von Zinzendorf

Oletko muiden syntisten seurassa matkalla taivaaseen?

”Kun kuningas tuli sisään katsomaan juhlavieraitaan, hän näki siellä miehen, jolla ei ollut hääpukua. Hän kysyi tältä: ”Ystäväni, kuinka saatoit tulla tänne ilman häävaatteita?” Mies ei saanut sanaa suustaan.” (Matt. 22:11-12.)

Kaikki itseriittoiset ihmiset, kaikki itsevanhurskaat ihmiset, kaikki itse itsensä pyhittäneet ihmiset, kaikki ne, joiden kelloisuus lepää jonkun muun kuin Jeesuksen veren ja hänen ansioidensa varassa, ovat niitä ihmisiä, jotka menevät taivaalliseen juhlaan eivätkä koe tarvitsevansa heille lahjaksi annettavia häävaatteita.

Ketkä eivät tarvitse häävaatteita?

Kaikki, jotka yrittävät kerätä pyhyyttä kirjoista, kokemuksista ja erilaisista hengellisistä harjoituksista, kaikki, jotka käyttävät elämänsä tehdäkseen niitä ja näitä asioita ja joita puoli maailmaa sitten palvoo, ovat niitä ihmisiä, jotka eivät mielestään tarvitse lahjaksi annettavia häävaatteita.

Kun heille maailmassa tarjotaan taivaallisia häävaatteita, kun heille täällä kerrotaan Jeesuksen verestä ja lahjavanhurskaudesta ja siitä, että tämä on se vaate ja jalokivi ja kunnia, joka Jumala edessä tarvitaan, niin he ajattelevat: Nämä ovat lapsellisia yksityiskohtia. He sanovat, että he ovat kokeneet nämä asiat eri tavalla. He tietävät paremmin, he ovat joko päässeet elämässään tätä paljon pitemmälle tai heillä on parempi ymmärrys näistä asioista.

Sitten he tulevat maailmasta Jumalan valtaistuimen eteen näin itsevarmoina,

näin sokeina ja olematta tämän raittiimpia. Heiltä kysytään, miksi he tulevat sisälle vaikka heillä ei ole häävaatteita. Silloin he eivät tiedä mitä sanoa. He ovat usein kuulleet tämän: ”Sinut ajetaan ulos ennen kaikkia syntisiä pyhiä etkä sinä saa osaksesi sääliä niin kuin muu luomakunta, vaan sinut hylätään, jollei Sinulla ole Jumalana valmistamaa hääpukua.” Mutta he eivät ole pitäneet tätä tärkeänä.

Tätä Vapahtaja tarkoitti kun hän sanoi: ”Monet ovat kutsuttuja, mutta harvat valittuja” (Matt. 22:14). Joku kutsutaan, mutta hän ei tule vaan ilmoittaa olevansa estynyt. Toinen kutsutaan, mutta hän ei tule niin kuin on määrä tulla. Hän tulee ylpeänä ja itsevarmana. Hän mieluummin toisi jotakin mukanaan kuin ottaisi jotakin vastaan. ”Pitäkää huoli siitä”, sanoo apostoli, ”ettei yksikään hukkaa Jumalan armoa” – kerjäläisen armoa.

Naaman oli hukata armon

Syyrian kuninkaan sotapäällikkö Naaman melkein hukkasi armon. Hän oli mahtava mies mutta hän sairasti spitaalia. Kun hän meni profeetta Elisan luokse saamaan apua, hän otti mukaansa ”kymmenen talenttia hopeaa ja kuusituhatta sekeliä kultaa sekä kymmenen juhlapukua”. Hän ehkä ajatteli, että profeetta näkisi vaivaa, suorittaisi joitakin seremonioita tai kävisi syvällisiä keskusteluja hänen kanssaan, jos hän saisi jotakin.

Mutta kun Naaman tuli hevosineen ja vaunuineen Elisan talon oven eteen, Elisa lähetti hänen luokseen sananviejän ja käski sanoa: ”Mene Jordanille ja peseydy siellä seitsemästi. Silloin ihosi palaa entiselleen,

ja olet taas puhdas ja terve.”

Voi, hän ajatteli ja sanoi: ”Minä luulin hänen sentään tulevan ulos luokseni ja rukoilevan Herraa, omaa jumalaansa. Minä luulin, että hän liikuttaa kättään sairaan paikan päällä ja sillä tavoin ottaa pois spiitaalini. Eivätkö Damaskoksen joet Abana ja Parpar ole kaikkia Israelin vesiä paremmat! Yhtä hyvin minä voin peseytyä ja puhdistua niissä!”

Ja Naaman kääntyi takaisin ja lähti pois. ”Mutta hänen palvelijansa alkoivat taivutella häntä ja sanoivat: ’Herramme!’

Jos profeetta olisi määrännyt sinulle jonkin vaikean tehtävän, etkö olisi täyttänyt sitä? Saati sitten, kun hän sanoo, että sinun on puhdistuaksesi vain peseydyttävä!”

Niin hän meni Jordanille ja kastautui joessa seitsemän kertaa, niin kuin Jumalan mies oli määrännyt. Silloin hänen ihonsa tuli lapsen ihon kaltaiseksi, ja hän oli taas puhdas.” (2. Kun. 5:1-14.)

Terveet selviävät ilman parantajaa

Vapahtaja sanoo: ”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat” (Matt. 9:12).

Joka ei tarvitse mitään, ei saa mitään.

Joka ei ole köyhä, ei tule rikkaaksi.

Jolla ei ole surua, ei saa lohdutusta.

Joka ei ole sairas, ei tule terveeksi.

Joka ei ole kadonnut, sitä ei Jumalan Karitsa etsi eikä löydä.

Joka ei ole alaston, joka ei koe alastomuuttaan eikä halua vaatteita, ei niitä saakaan.

Tämä on murheellista, mutta totta. Ja tässä on taivaasta ulos joutumisen ja hylätyksi tulemisen salaisuus. Kaikki ylpeät henget, jotka eivät halua kumartua, jotka eivät halua taipua tomuun, kaikki ne, jotka eivät ole hengessään köyhiä, ne, jotka eivät halua olla sairaita, kaikki ne, jotka eivät halua kulkea samaa tietä, jota muut köyhät syntiset ja kerjäläiset kulkevat mat-

kalla taivaaseen, saattavat kyllä päästä sisälle – mutta vain tullakseen julkisesti heitetyiksi ulos.

Ajan myötä heidän varmuutensa täällä ajassa jatkaa kasvuaan. Heidän luottamuksensa itseensä tulee yhä suuremmaksi. Näin syntyy se sama kovuus, mikä oli faraon sydämessä. Sillä hän, joka rakastaa murtuneita niin paljon, osoittaa voimansa ylpeitä vastaan. Hän kyllä odottaa heitä. Hän kyllä jaksaa kantaa heitä kärsivällisesti. Mittaamattoman suurella kärsivällisyydellä hän heitä kohtelee. Faraolle Herra sanoi: ”Minä olisin jo nyt voinut ojentaa käteni ja lyödä sinua ja kansaasi rutolla, niin että olisitte kokonaan hävinneet maan päältä.”

Jumala on kärsivällinen, mutta hän käyttää myös voimaansa: ”Minä olen säästänyt sinut sitä varten, että voisin näyttää sinulle voimani ja että minun nimeäni julistettaisiin kaikkialla maailmassa”, sanoi Jumala faraolle. (2. Moos. 9:15-16.)

Katkelma Ludvig von Zinzendorfin (1700-1760) saarnasta 4.2.1742. (Suom. POM) Kirjoitus on julkaistu lehdessämme nro 3/2005.

Zinzendorf oli saksalainen kreivi, jonka vaikutuksesta Saksin ruhtinaskunnassa syntyi Kristus-keskeinen herätysliike ja laajalti vaikuttanut lähetysliike.

Otamme mielellämme edelleen vastaan Kristus-päivillämme laulettavaksi sopivia Kristus- ja ristikeskeisiä, lunastuskeskeisiä, armokeskeisiä yhteislaulehdotuksia.

Kiitämme niitä, jotka ovat antaneet jopa laulukirjojaan lainaksi, jotta voisimme niistä etsiä sanomaamme tukevia ja siihen sopivia lauluja. Etsimme lauluja joiden sanoma ja sävel hoitavat ja rakentavat Jumalan lapsia niin kuin itse evankeliumi tekee.

Evankeliumin opintoyhdistys

Kristus+

Olen lukemassa erästä vanhaa tunnettua kirjaa, jota Suomessakin on käytetty kauan hartauskirjana. Tuskin koskaan olen kuullut kenenkään sanovan, että tämä kirja voi olla lukijalle myös opas väärään hartautteen.

Mainitsen tästä siksi, että kirja on hyvä esimerkki opetuksesta, jota kutsun Kristus+ (Kristus plus) -opetuksiksi. Tällainen opetustapa on sellainen, jossa ihmisiä ohjataan Jeesuksen luokse – ja sen jälkeen Jeesuksesta ”eteenpäin”.

Tämänkaltaisen opetus on huolestuttavan yleistä niin luterilaisen kirkon kuin vapaakirkkojenkin kokouksissa. Tämä ilmeni Evankeliumin opintoyhdistyksen viime huhtikuussa [vuonna 2004] järjestämässä neuvottelussa, jossa luterilaisten lisäksi oli mukana henkilöitä helluntaiherätyksen ja Suomen Vapaakirkon piiristä.

Samanlaista Kristus+ -opetusta löytyy monesta ns. hengellisestä kirjasta nykyisin. Esimerkkikirjani kirjoittaja selvittää välillä hyvin kirkkaasti, minkälainen Kristuksen työ meidän puolestamme on. Hän ei epäröi kirjoittaa Kristuksesta.

Näistä kirjan kohdista lukijalle tuntuvat välittyvän uskonpuhdistuksen valtimon-lyönnit, itse asiassa Jumalan suuret pelastusteot. Ne siunaavat ja valaisevat – mutta vain niin kauan kun niitä tutkii itsenäisinä ja erillisinä kirjan kappaleina ilman kirjan muuta antia.

Ongelma on siis se, että aika ajoin kirjoittaja nostaa Kristuksen rinnalle – siis todella hänen rinnalleen – muita asioita. Kristuksen lunastusta ja armoa koskevan kohdan jälkeen kirjassa tuon tuosta avautuu kohtia, joissa tekijä puhuukin Kristuk-

sen elämästä esikuvana, jota meidän on elämässämme seurattava. Tekijä asettaa Kristuksen elämän sillä tavalla uskovalle malliksi, että Kristus ei enää ole riittävä Vapahtaja, vaan oman elämänsä esimerkin kautta hän vaatii seuraajiltaan samanlaista elämää, jota itse eli.

Tarkkailematon lukija tuskin huomaa, että kesken Kristuksen armon opetuksen hänelle asetetaan vaatimuksia, jotka ovat samankaltaisia kuin Vanhan liiton lain vaatimukset.

Kirjoittajan mukaan kristityn täytyy Kristukseen turvautumisen lisäksi elää Kristuksen elämän kaltaista elämää. Tämä tarkoittaa, että kristityn täytyy elää niin kuin Jumala – sillä Kristus on Jumala.

Jos kirjoittaja käyttäisi tätä Kristus+ opetusta eli Kristuksen armoon kytkemään ehtoja ja vaatimuksia ”piiskatakseen” niillä lukijoita takaisin yksinomaan Kristuksen turviin, häntä voisi ymmärtää. Mutta näissä kristityn elämää käsittelevissä kohdissa tekijä opettaa, että uskova jää vaille oleellisia hengellisiä asioita tai hän voi jopa menettää Kristuksen sovitustyön ansiot, ellei hän uskovaksi tultuaan elä Herran tahdon mukaan.

Tarkkaavainen lukija huomaa, että vaikka Kristuksen sovitustyö on ihmeellinen ja suuri, niin ihmisen kohtalo on sitenkin viime kädessä hänen omissa käsissään, ts. hänen kyvyssään elää niin kuin Jumala tahtoo.

Näin kirjoittajan kokonaisopetus ei ole sama kuin se, mitä hän kirjan erillisissä kohdissa sanoo Kristuksen lunastustyöstä meidän puolestamme. Hänen kokonaisjuulistuksensa jakaa vastuun pelastuksesta

Jumalan ja lukijan kesken. Jumalan pelastustyö on riittävä, hän kirjoittaa. Mutta sitten hän myös sanoo, että Jumalan pelastustyö on riittävä edellyttäen, että kristitty tekee oman osuutensa. Oma osamme on elää Jumalan tahdon mukainen elämä.

Samalla tavalla opetetaan monin paikoin Suomessa nykyisin suurissa ja pienissä kokouksissa ja monissa kirjoissa. Tällainen opetus herättää iloa siksi, että siinä puhutaan Kristuksen kuoleman suuresta siunauksesta. Mutta saman tien kuulijat ja lukijat johdetaan – useimpien huomauttamatta – harhaan antamalla elämänohjeita, joita noudattamalla he voivat päästä iankaikkiseen elämään.

Harva panee merkille, että tällä tavalla uskoa Kristuksen lunastustyön riittävyys ei vahvisteta vaan sitä murennetaan. Ne, jotka eivät Kristusta tunne, saavat ehkä sen kuvan, että Kristus on uskosta osattomien armahtaja. Mutta uskovien elämä ratkaisee sitten paljon – ja viime kädessä se ratkaisee kaiken eli heidän iankaikkisen kohtalonsa.

Kristuksen pelastustyön riittävyttä ei pitäisi millään perusteilla saattaa epäilyksen alaiseksi. Kunnia pelastuksesta kuuluu yksin hänelle.

Per-Olof Malk

Kirjoitus on julkaistu pääkirjoituksena lehdessämme nro 2/2004.

Nähdessään juopon makaavan ojassa tunnettu evankelista D.L. Moody toteasi: ”Hän ja minä olemme samanlaisia. Meidät erottaa vain Jumalan armo.”

Apostoli Paavali sanoi sen näin: ”Minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää.”

Sitten hän parahti: ”Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?”

Ja hetkeä myöhemmin hän kirjoitti: ”Mitään kadotustuomiota ei ole niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat.”

Hänen haavoissaan

*Sinä et vaatinut terveyttä.
Kovia ovat ihmisen ohjelmat
ja yritykset itse parantua.*

*Nyt olen löytänyt oikean tien.
Särkynyttä, murtunutta vahvistat.
Yhä heikkoa ja sairasta hoidat.*

*Suitsevaista kynttilänsydäntä
et käy koskaan sammuttamaan
vaan suojaat tuulia vastaan.*

*Sanot: ”Lohduta rakkaitani
sillä lohdutuksella mitä saat.”
Olemme vieraantuneet
heikkoudelle.*

*Ja juuri kipujen keskelle
lähetit oman Poikasi ristille.
Hänen haavoissaan on parannus.*

*Rangaistuksen otit jo pois.
Rauhasi ja leposi lahjoitit.
Rakkautesi virtaa ja hoitaa.*

Ceta Lehtniemi

*Runo on julkaistu aikaisemmin
lehtemme numerossa 5/2009*

Tämä Armo riittää -lehden numero 4-5/2013 on koottu artikkeleista, jotka on julkaistu tässä lehdessä kuluneiden 10 vuoden aikana. Valinnat on suurimmalta osalta tehnyt Ceta Lehtniemi. Kiitos.

Armo riittää

On paljon helpompaa toimia kuin uskoa

”Ihminen, voivatko nämä luut herätä eloon?” Minä vastasin: ”Herra, sinä sen tiedät.” (Hes. 37:3.) Voiko syntinen muuttua pyhäksi? Voiko monimutkaista elämää suoristaa? Kysymyksiin on vain yksi oikea vastaus: ”Herra, sinä sen tiedät.”

Älä koskaan kiirehdi uskonnollisen järkesi varassa vastaamaan noihin kysymyksiin ja sanomaan: ”Kyllä, näen että tuo ihminen voi muuttua kun hän käyttää vähän enemmän aikaa Raamatun lukemiseen ja vähän enemmän aikaa hiljentymiseen ja rukoukseen.” *On paljon helpompaa tehdä jotakin kuin luottaa Jumalaan.*

Tekeminen on näkyvää – ja toimintahalua erehdytään usein luulemaan Pyhän Hengen antamaksi. Sen tähden näemme niin harvoin ihmisiä, jotka ovat Jumalan kanssa – ja niin monia tekemässä työtä Jumalan puolesta. Me teemme mieluummin työtä Jumalan puolesta kuin uskomme häneen. Meidän on siksi kysyttävä: Uskonko todella siihen, että Jumala tekee minulle sen mitä minä en voi tehdä?

Kun Jumala tahtoo näyttää sinulle, mitä ihminen on Jumalasta erillisenä, hän näyttää sen sinussa itsessäsi. Kun Jumalan Henki näyttää sinulle minkälainen sinä olet ilman Jumalan armoa, niin silloin sinä tiedät, ettei ole olemassa ainoatakaan rikkollista, joka olisi puoliksikaan niin paha kuin sinä olet.

Jumalan Henki osoittaa Jumalan lapsille jatkuvasti, mitä ihminen on ilman armoa.

*Charles H. Spurgeon (Suom. POM)
Artikkeli on julkaistu laajemmassa muodossa lehtemme numerossa 3/2005.*

Etsitkö suuruutta palvellessasi Herraa

Jumalaa voi palvella kahdella tavalla.

Yksi tapa palvella häntä on palvella häntä ihmisten ihailemana sankarina. Mutta on jotakin täysin toisenlaista palvella Jumalaa hänen antamallaan tiellä ”ovimattomana” ihmisten jalkojen alla.

Jumalan pyrkimyksenä kohdallasi saat- ta olla tämä: opettaa sinua sanomaan apostoli Paavalin tavoin: ”Olen oppinut tulemaan toimeen sillä, mitä minulla on... olen tottunut kaikkeen ja kaikenlaiseen... kestan kaiken hänen avullaan...” (Fil. 2:11-13).

Oletko halukas palvelemaan häntä vaikka et itse saisi mitään, mikä rohkaisisi sinua tai antaisi sinulle tunteen siitä, että olet tärkeä? Oletko valmis olemaan vähäpätöisempi kuin vesipisara sangossa?

Pysähdy miettimään: Oletko valmis olemaan ihmisten mielissä niin täydellisen merkityksetön, ettei kukaan muista sinua vaikka he muistavat ne, joita palvelit?

Oletko valmis antamaan muille, vaikka et saisi heiltä mitään ja tyhjentämään itseäsi, kunnes olet kulunut loppuun ja olet uupunut saamatta itse muuta kuin unohduksen?

Monet Herran pyhät eivät kykene tekemään varsinaista Herran työtä, vaikka he palvelevat Herraa, sillä varsinainen Herran työ on heistä sellaista, ettei se ole heidän arvonsa mukaista.

*Oswald Chambers (Suom. POM)
Artikkeli on julkaistu laajempänä lehtemme numerossa 2/2005.*

Se on täytetty, täytetty...

Kerrotaan uskovasta, jolla oli kristityille niin ominainen kaipaus saada uskon lisäksi hiukan lohdutusta omasta vaelluksestaan. Kauan hän eli syvästi murtuneena ja rukoi-li: ”Kuinka arvoton ja syntinen minä olen-kaan! Ja miten kauhean kylmä ja kuollut minä olen! Ja minulta puuttuu voima! Eikä Jumala näytä kuulevan rukouksiani kun pyydän, että hän vapauttaisi minut synnin tekemisestä! Eikä minulla ole edes oikeaa murhetta synnin tähden. En ole aito. Voi miten kauheaa!”

Tällä tavalla, itseensä vajonneena, tämä ihminen eli kauan pimeydessä. Lopulta Herra puhui hänelle erikoisella tavalla: unessa. Unessa tämän ihmisen oli määrä laulaa muutamien ystävien kanssa. Laulu-kirja oli vanha ja sen lehdet kellastuneet. Kun hän avasi kirjan hän huomasi, että laulu oli pitkä ja se oli painettu vanhanai-kaisella mutta selvällä kirjasimella.

Kun hän katsoi laulun sanoja ja alkoi laulaa niitä, hän näki, että koko pitkä laulu sisälsi yhden ainoan sanan, joka toistui tois-tumistaan sivulta toiselle: ”Täytetty! Täy-tetty! Täytetty!” laulussa sanottiin.

Uskova silmäili laulua eteenpäin ja nä-ki, että samoilla vanhoilla kirjasimilla oli painettu yhä uudestaan: ”Täytetty! Täytet-ty! Täytetty!” Ei mitään muuta, aina vain sama jatkui. ”Täytetty! Täytetty! Täytetty!”

Siihen uni päättyi. Mutta tuo kallisar-voinen sana täytetty, jonka merkitystä ian-kaikkisuudessa laulava taivaallinen kuoro korottaa ja kiittää, alkoi elää hänen sielus-saan. Ja Henki paljasti hänelle: Kaikki, kaikki mitä sinun pitäisi olla ja mitä sinun pitäisi tehdä, sen Jeesus on täyttänyt – se on täytetty sinun puolestasi! Kaikki, ja nimen-

omaan se, mikä laille oli mahdotonta saada sinussa aikaan, sen Jumala teki! Jeesus tuli pelastamaan sen, mikä on kadotettu. Kaikki meissä on kadotettu. Mutta kaikki on täy-tetty Kristuksessa!

– Mutta siinä tapauksessa minun pitäisi todella pelätä Jumalaa? sanoi uskova.

– Kyllä, mutta se on täytetty!

– Mutta ainakin minun pitäisi aidosti katua ja rukoilla?

– Kyllä, mutta se on täytetty!

– Mutta ainakin minun pitäisi paljon rakastaa Jumalaa?

– Kyllä, mutta se on täytetty!

– Mutta mitä teen loppumattomilla syn-neilläni ja tottelemattomuudellani?

– Se on täytetty!

– Mutta olen kiittämätön ja välinpitä-mätön?

– Se on täytetty!

Nyt tämä uskova itkee rakkaudesta Ju-malaan, tällaiseen Jumalaan. Ja nyt hän tie-tää sydämessään, mikä antaa hengen ja py-hyyden.

Laupias Jumala! Avaa tämä pyhä asia minun sielulleni! Ja kirjoita suurin palavin kirjaimin sieluni silmien eteen nämä sanat: ”Kristus: Lain loppu. Kaikki, kaikki meissä on kadotettu – kaikki on täytetty Kristuk-sessa!” Tähän tahdon jäädä tässä on hyvä olla. Tässä lupaat antaa väsyneelle rauhan. Tässä myrskysäällä suojattu satama, turva ja leposija kuoleman hetkellä.

C.O. Rosenius (1816-1868) oli ruotsalainen toimittaja ja julistaja, ”ko-ko Pohjolan” ja eri liikkeissä toimivien kristittyjen yhteinen opettaja.

Kirjoitus on julkaistu aikaisemmin le-hemme numerossa 3/2004. (Suom. POM)

Erään lahjakkaan ja rakastetun professorin muistoa kunnioittaen

Mitä opin elämäni horjuttaneista yllätyskäänteistä

Armo riittää -lehden numerossa 5/2009 julkaisimme tunnetun, arvostetun ja oppilaittensa suuresti rakastaman professori William J. Stuntzin artikkelin, jossa hän avoimesti kertoi elämänsä aikana kokemistaan koettelemuksista, vastoinkäymisistä ja luopumisista.

Stuntz oli kirjoittaessaan 50-vuotias. Hän toimi Harvardin yliopiston oikeustieteellisen tiedekunnan professorina. Hän uskoi, että hänellä oli kirjoittamisvaiheessa elinaikaa jäljellä enää ehkä kaksi vuotta.

Sairauden murtamana Stuntz kuoli puolitoista vuotta sen jälkeen kun olimme julkaisseet hänen artikkelinsa. Hänen muistoaan kunnioitten ja hänen Kristuksen tuntemisesta Jumalaa kiittäen julkaisimme poisnukkuneen kirjoittajamme artikkelin tässä uudelleen.

Kauheasta kulkutaudista tai ankarasta taistelusta selvinneet kokevat usein syyllisyyttä siitä, että he jäivät henkiin kun niin moni menehtyi?

Vaikka minulla ei ole taisteluarpia, tunnen samankaltaista syyllisyyttä. Menin naimisiin ainoan rakastamani naisen kanssa. Meillä on kolme suurenmoista lasta. Toimeentuloni oli hyvin turvattu ja pidin työstäni. Joskus kyselin Jumalalta: Miksi olet ollut niin hyvä minulle? Miksi olen saanut näin helpon elämän?

En enää kysele

Vähän yli yhdeksän vuotta sitten, kun palasin perheeni kanssa lomalta, autostani puhkesi rengas. Kun olin vaihtamassa sitä,

alaselässäni tapahtui jotakin ikävää. Siitä hetkestä lähtien alaselässäni ja oikean jalkani yläosassa on ollut pahoja kipuja. Kahdesta leikkauksesta, kymmenistä pistoksista, fysikaalisista hoidoista, psykoterapiasta ja tuhansista lääketableteista huolimatta selkääni ja oikeaan jalkaani koskee aina valveilla ollessani.

Suurimman osan ajasta kipu on lähes sietämätöntä. Kroonisen kivun kanssa eläminen on kuin pitäisi herätyskelloa teipattuna korvaan herätys päällä. Eikä se vai mene. Kipua ei voi paeta, vaan se seuraa kaikkialle, mihin ikinä menee ja missä ikinä on. Krooninen kipu on kuin juhlien kutsumaton vieras, joka ei osaa ajoissa poistua paikalta.

Muutama kuukausi selän sairastumisen jälkeen muutin paikkakuntaa perheeni kanssa saatuaani töitä Harvardin yliopiston oikeustieteellisestä tiedekunnasta. Silloin perheessämme alkoivat vaikeudet. Yksi lapsistamme sairastui kuolemanvakavasti. Avioliittoni hajosi.

Kriisit hälvenivät ajan myötä, mutta ne jättivät syviä arpia. Mutta helmikuussa 2008 tuli uusi isku. Lääkärit löysivät suuren kasvaimen paksusuolestani. Kuukautta myöhemmin molemmista keuhkoistani löydettiin kasvain. Samana vuonna minulle tehtiin kaksi syöpäleikkausta ja sain kuuden kuukauden ajan kemoterapiaa (solunsalpaajahoitoa).

Kemoterapian päättymisestä on jo kulunut muutamia kuukausia, mutta olen edelleen pahoinvoiva suurimman osan ajasta ja uupunut jatkuvasti. Syöpä tappaa, mutta syöpähoidot vievät ison osan elämästä askel askeleelta jo ennen kuolemaa.

Tällä hetkellä selkäni ja etenkin oikea jalkani ovat yhtä kivuliaita kuin ennen ja mitä ilmeisimmin kivut jatkuvat elämäni loppuun asti. Todennäköisesti kuolen syöpään kahden seuraavan vuoden kuluessa. Olen nyt 50-vuotias.

Olen yksi monista

Tällaisia elämäntilanteita on paljon. Ne voidaan helposti käsittää väärin kahdella tavalla. Ensinnäkin, sairaus ei tee minusta parempaa ihmistä. Syöpä ja krooninen kipu tekevät minut sairaaksi, eivät hyväksi ihmisiksi. Olen täysi sama ihminen kuin ennen, mutta paljon sairaampi.

Toiseksi, vaikka ansaitsisin kaiken sen pahan, joka on tapahtunut minulle, tämä paha ei ole tullut osakseni sen vuoksi, että ansaitseen sen. Elämä langenneessa maailmassa on paljon monimutkaisempaa.

Monet ihmiset ansaitsisivat paljon paremman elämän kuin minä, mutta saavat huonomman. Jotkut ansaitsisivat huonomman, mutta saavat paremman. Tällöin kysymys ”Miksi minä?”, jonka helposti esitämme vaikeuksien keskellä, ei tunnukaan enää järkeenkäyvältä. Tuollainen kysymys nousee oletuksesta, että kipu, sairaus ja kuolema ovat seurausta moraalisisista asioista. Mutta niin ei ole. Me elämme maailmassa, jossa viattomat lapset näkevät nälkää samaan aikaan kun ihmishirviöt menestyvät. Voimme nähdä oikeutta tuonpuoleisessa elämässä, mutta vain hyvin vähän tässä elämässä.

Lunastus kirouksista

Jumala ei aina poista elämän kirouksia. Sen sijaan hän lunastaa meidät vapaiksi niistä.

Joosefin elämäntilanteita tuo tämän hyvin esille. Joosef joutui kahden kauhean vääryyden uhriksi. Hänen veljensä myivät hänet orjuuteen, ja Potifarín vaimo syytti perättömästi häntä raiskauksen yrityksestä.

Jumala ei poistanut näitä epäoikeudenmukaisuuksia Joosefin elämästä. Ne olivat todellisia ja kauhistuttavia tosiasioita, joiden kanssa hänen oli elettävä. Sen sijaan Jumalan käytti noita vääryyksiä estääkseen kovan nälänhädän, joka olisi ollut vielä pahempaa. Kun Joosef myöhemmin tapasi veljensä, hän totesi: ”Te kyllä tarkoittitte minulle pahaa, mutta Jumala käänsi sen hyväksi.”

Tämä ei tarkoita, että orjuus ja epäoikeudenmukainen vankilatuomio ovat hyväksi, vaan pitemminkin kyse on siitä, että ne tuottivat hyvää. Ja se hyvä oli suurempi kuin ne pahat teot, joista Joosef sai kärsiä.

Joosefin kokemukset tuovat meidät lähemmäksi evankeliumin keskeistä sanomaa. Pahin päivä ihmiskunnan historiassa oli päivä, jolloin Kristus ristiinnaulittiin. Pahin mahdollinen rangaistus langetettiin hänelle, joka koko historiassa vähiten ansaitsi sen.

Kaksi kertaa aurinko nousi ja koitti ylösnousemuksen aamu. Paras päivä ihmiskunnan historiassa oli se päivä, kun

Jumala käänsi kuoleman kuolemaa itseään vastaan. Ja koska hän teki niin, meistä jokainen on lunastettu kuoleman vallasta.

Sellainen on Jumalan tavaramerkki. Alhaalta ylös. Kuolemasta elämään. Rujoudesta kauneuteen. Sama toistuu kaikkialla. Sen olen oivaltanut kipujen, särkyjen ja syövän uuvuttamana.

William J. Stuntz (1958-2011)

Harvardin yliopiston

oikeustieteellisen tiedekunnan professori

(Suom. Nina Mäntylä)

Kirjoitus on julkaistu lehdessämme nro 3/2009. Professori Stuntz kuoli puolitoista vuotta artikkelin kirjoittamisen jälkeen 15.3.2011.

Kristitty kilvoittelee pysyäkseen armossa

Jumalan armo on helppo asia teoriassa eikä siihen ole niin vaikeaa uskoa hyvinä päivinä. Siis sellaisina päivinä, kun kaikki menee hyvin ja ajattelemme pysyvämme Jumalan tahdossa. Tällöin armo saatetaan myös kokea niin itsestään selvänä, että siitä puhuminen on vain vanhojen asioiden kertausta.

Armon helppous katoaa välittömästi, kun kristityn elämässä tulee vastoinkäymisiä. Synnin ja oman pahuutensa kanssa kamppaileva yleensä ensimmäiseksi epäilee Jumalan hyvää tahtoa häntä kohtaan ja armon riittävyyttä. *Ei ole mitään niin vaikeaa kuin luottaa armon riittävän ja sen pitävän pinnalla myös silloin, kun oma elämä tuntuu yksinkertaisesti uppoavan.*

On olemassa myös aikoja – eivätkä ne ole edes harvinaisia – jolloin perkele käy kanssamme todelliseen taisteluun. Hän käyttää jopa Jumalan Sanaa osoittaaksensa meille, ettemme ole Jumalan armon arvoisia. Hän osoittaa meille pahuutemme, tappiomme, kapinamme, kylmyytemme ja jakaantuneen sydämemme ja sanoo, ettei todellinen Jumalan lapsi voi olla meidän kaltainen.

Hän myös muistuttaa meitä menneistä tai nykyisistä epäonnistumisistamme (jotka voivat olla toistuvia ja hyvin kipeitä) ja kuiskaa, että olemme elämällemme, teoillemme ja valinnoillamme menettäneet armon ja Jumalan rakkauden.

Nämä ovat hirvittäviä aikoja ja niissä todella koetellaan uskomme perustus – luotammeko yksin Jumalan armoon vai samalla myös omaan hyvyteemme ja mahdollisuuksiimme. Näihin taisteluihin joutuvat kaikki Jumalan omat.

Sielunvihollinen tuhoaa uskon vanhurskauttamiseen

Kiivaimmin perkele haluaa varastaa ymmärryksemme siitä, *millaisena Isä näkee meidät Poikansa kautta joka hetki. Hän haluaa tuhota uskomme ainoan varman kivijalan, hyväksemme luetun Kristuksen vanhurskauden.*

Huomaa tässä tämä suunnaton ero: Jumala sanoo Sanassaan, että Hän Jeesuksen sovitus työn tähden näkee meidät kaikkina aikoina ja kaikissa vaiheissa yhtä puhtaina ja pyhinä kuin oman Poikansa. Saatana taas aiheuttaa meille valtavaa ahdistusta valehtelemalla, että meidän vanhurskautemme todellisuudessa muodostuu yksinkertaisesti niistä teoista ja valinnoista, joita me itse olemme tehneet.

Armon vaikea ydinsanoma on siinä, että Jumala rakastaa meitä heikkoja ja epäonnistuvia. Jumala on rakastanut meitä siinä määrin, että hän antoi oman sydämensä – Poikansa – saadakseen meidät lähelleen, omikseen.

Armon ydintä voisi hyvin kuvailla myös käyttämällä kirkkoisien sanontaa evankeliumin keskeisestä totuudesta: *Kaikki mikä on minun, on Hänen, ja kaikki mikä on Hänen, on minun.* Minun epäuskoni, syntini, pahuuteni, kapinani ja kylmyyteni ovat Jeesuksen omaa. Hänen puhtautensa, kuuliaisuutensa, pyhyytensä ja rikkautensa ovat minun.

Jumala antaa ehdoita

Armossa on mielestäni kaikkein ihmeellisintä se, että se on jatkuvasti ansaitsematonta ja ehdotonta. Armo virtaa Jumalan

sydämeltä kuin lakkaamaton puro suoraan syntisen ihmisen suurimpaan hätään ja köyhyyteen. *Rikas Jumala antaa ehdoitta rikkauksiaan sille, jolla ei ole mitään.*

Armoa ei voida ansaita, eikä sitä myöskään voida millään omilla teoilla tai onnistumisilla ylläpitää. *Sen päälle ei voi rakentaa – armon päälle voi tulla vain lisää armoa.*

Juuri näissä sanoissa ”ansaitsematon” ja ”ehdoton”, piilee armon ymmärtämisen vaikeus. Se laittaa koetukselle niin uskossa vastasyntyneet kuin korkeimmatkin teologit. Kautta koko kristillisyyden historian ovat Jumalan suuresti käyttämät välikappaleetkin olleet polvillaan ja itkeneet tämän ihmeellisen Jumalan olemuksen edessä. He ovat ymmärtäneet jotain Jumalan suunnattomasta armon kirkkaudesta ja sitten joutuneet kuitenkin tunnustamaan, että ovat vain oppipoikia. Armo on liian ihmeellistä kokonaan omaksuttavaksi.

Mutta armo saadaan aina ilmaiseksi. Se on sidottu vain Jeesuksen tahtoon sovitaa meidän syntimme (Hepr. 10:10). *Jumalan armo on jatkuvasti voimassa jokaiselle, joka usko.* Se on voimassa ilman ehtoja sille, joka on syntiensä murtama, sille, joka kauhistelee pahuuttaan ja myös sille, joka ei sitä meidän mielestämme ansaitse. Tämä on tärkeää ymmärtää.

Joku voi arvostella tätä ja sanoa, että tämä on liian yksinkertaista ja helppoa. Vastaan tällaisiin väitteisiin, että aito usko armolliseen Jumalaan on kyllä yksinkertaista, niin yksinkertaista, että lapsikin voi sen omaksua. Mutta armossa pysyminen – kilvoittelu – ei ole helppoa!

Jaakko Pirttiäho

Tämä artikkeli on hieman pitemmässä muodossa julkaistu aikaisemmin lehtemme numerossa 3/2007, siis kolme vuotta ennen kuin Pirttiäho joutui vakavaan onnettomuuteen. Hän palvelee Evankeliumin opintoyhdistyksen kokoustoiminnassa ja työssä nuorten aikuisten parissa.

Sain ehdot koulussa

Koulutoverit antoivat

- kasteessa
- kielissä
- ekumeniassa
- ripissä
- laissa.

He halusivat jättää minut luokalle kerran – ja toisenkin.

Sitten he eivät enää huolineet mukaansa minua, alaluokkalaista.

Opettaja kysyi kokeissa rakkautta.

*Jäin sanattomaksi
yritin vastata – mutta
vasken helinä
ja kulkusten kilinä
oli ainoa vastaus.*

Sain ehdot.

*Jäin luokalle –
monesti.*

*Mutta – Opettaja ei ajanut
minua ulos*

eikä erottanut koulusta.

*Hän vain rakasti,
hän täytti sen lain joka vaadittiin.*

*Opin uskomaan pienten tavalla
ja sanomaan nimen – Jeesus –
enkä enää masentunut
yläluokkalaisten katseistakaan.*

Erkki Leminen

Tämä runo on julkaistu lehtemme numerossa 1/2006.

Niin ajat muuttuvat

Fariseusta pidettäisiin nykyään hyvänä kristittynä

Uskovan (siis kristityn) erottaa ”uskonnollisesta” ihmisestä mielestäni siitä, että hän on pettynyt itseensä eikä hän siksi tule toimeen ilman Vapahtajaa, Jeesusta Kristusta. Hänellä ei ole hyviä luuloja itsestään eikä hänellä ole Jumalalle tarjottavana muuta kuin oma kelvottomuutensa. Siksi hän vetoaa Jeesuksen ristintyöhön syntien-
sä anteeksisaamiseksi.

Sanoessani, ettei hänellä ole hyviä luuloja itsestään, en tarkoita sitä farisealaista ruikutusta, jonka mukaan ”olen niin ja niin paha”, kuten usein kuulee sanottavan ihmisten edessä, vaikka sydämessä on ylpeyttä tästäkin ”nöyryydestä”. Tarkoitan sitä, että uskova ei ole tarjolla Jumalalle mitään itsestään lähtevää hyvää – jotain Häneltä saadakseen – ei nöyryyttä, ei rukousta, ei Raamatun lukemista, ei palvelua, ei ylistystä, ei kastetta, ei jonkun yhteisön jäsenyyttä, eikä mitään muutakaan ”hengellistä”. Kristitty perustaa kaiken Jumalalta saatavan ansiottomaan armoon, joka hänen mielestään ei kuulu hänelle.

Kun luemme huolella kertomuksen fariseuksesta ja publikaanista temppelissä, niin nimenomaan fariseus oli se henkilö, jota nykymittapuun mukaan pidettäisiin mallikelpoisena kristittynä (ellei tuota kertomusta tärkeine selityksineen olisi kirjoitettu Raamattuun). *Fariseushan oli tehnyt juuri sitä, mitä kunnon kristityn oletetaan nykyisinkin tekevän.*

Edellisen toteaminen paljastaa meissä olevan farisealaisuuden. Olisihan niin kuttavaa, jos voisi jotenkin ansioitua ”kristityn vaelluksessa”, jos ei sitten muutoin, niin ainakin yrittämällä olla niin kuin publikaani.

Nykyajan fariseuksen ja Jeesuksen ajan fariseuksen ero on siinä, että *nykyfariseus tunnustautuu kristityksi*. Hän saattaa olla jopa uudestisyntynyt, mutta langennut (tai vaarassa langeta) pois armosta, kuten Gal. 5:4 asiaa kuvaa. Hän pyrkii ansioitumaan Jumalan edessä edes vähäisessä määrin ja kutsuu tätä ansioitumistaan kuuliaisuudeksi.

On hyvin kyseenalaista sanoa toisesta ihmisestä, että hän on fariseus. Vain Jumala tuntee ihmisen perin pohjin. Mutta kenellekään meistä ei tee pahaa tutkia itseämme, olemmeko uskon Kristukseen vai uskossa Kristukseen ja vähän itseemme-kin.

Paavo Lievonen

Tämä artikkeli on julkaistu lehtemme numerossa 1/2004. Lievosen kirjapainossa ja Juurikasvun toimesta on kuluneiden 10 vuoden aikana julkaistu suuri määrä kirjoja ja kirjasia Evankeliumin opintoyhdistyksenkin käyttöön.

Tee ystävällesi nyt ystävänpalvelus

Haluatko olla mukana evankeliumin levittämisessä ja armon kirkastamisessa muillekin? Onko esimerkiksi ystäväpiirissäsi joku, jolle Armo riittää -lehti voisi tuoda virvoitusta, rohkaisua, apua ja toivoa elämään?

Jos mieleesi nousee joku ystävä, jolle lehtemme saattaisi olla avuksi, kysy häneltä, saatko tilata lehden hänelle. Lehti on maksuton.

Tilaukset puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostissa os. evank@evank.org.

Armo riittää

Kun ei enää tunnu siltä, että Jumala auttaisi

Kristityt tapaavat ajatella Jumalan olevan elämänsä viimeinen perusta. Hänen puoleensa saa kääntyä, kun kaikki muu menee ja elämän tukipilarit katoavat.

Näiden optimististen ajatusten vastaisesti kristityt kuitenkin kohtaavat usein todellisuuden, jossa Jumala ei tunnu olevan elämän viimeinen perusta eikä avun antaja hädän hetkillä. Sen sijaan, että ihminen kadottaisi vain inhimillisen elämän tuet, hän menettää myös tunteen, että kaikki on Jumalan kädessä.

Vaikka kristitty ”tietäisi”, että Jumala on lähellä, Jumala ei näytä toimivalta. Juuri tällaisen kokemuksen äärellä opetuslapset olivat myrskyävällä järvellä. Opetuslapset eivät olleet yksin. He itse asiassa näkivät Herransa koko ajan.

Kun myrsky kävi kiivaana, opetuslapset alkoivat huolestua. Heitä pelotti. Mutta Jeesus jatkoi vain untaan. Aallot kävivät uhkaaviksi. Opetuslapset pelkäsivät, tunsivat varmasti myös ahdistusta, mutta Jumala ei näyttänyt tekevän mitään. Miksi Jeesus nukkui?

Elämän myrskyisinä hetkinä, kun elämä itse ja Jumalan vaativa laki käyvät ankarimmillaan meitä kohti, osoitamme muovaavamme mielissämme Jumalasta aina epäjumalan: luulemme tietävämmekä, kuinka hänen pitäisi kulloinkin toimia. Ja jos Herra ei vastaa tahtomallamme tavalla, kärsimme, ahdistumme ja loukkaannumme häneen. Jeesus nukkuu veneessä, vaikka hänen pitäisi näkyvällä tavalla johtaa, toimia ja auttaa.

Elämän ankarimpina aikoina käy todeksi se, että Jumala kätkee meiltä itsensä: hän ei toimi milloinkaan järkemme määrit-

tämällä tavalla tai odotustemme mukaisesti. Jumala piiloutuu ymmärrykseltämme. Emme näe häntä. Mutta meidän ei pidä tehdä johtopäätöstä Jumalasta ja hänen toiminnastaan järkemme ja aistiemme pohjalta. Järkemme

on sokaistu. Kiinnittäkäämme siis huomiomme niihin lupauksiin, jotka Jumala meille sanassaan lausuu. Hän lupaa olla meidän kanssamme kaikki päivät maailman loppuun asti.

Jeesus on luonamme silloin, kun vaelamme läkähdyksissä aavikolla. Hän on meidän kanssamme silloin, kun loputon ulappa ympäröi purtemme. Hän on meidän vieressämme, kun elämän myrskyt käyvät ylitsemme. Juuri tästä kertoo evankeliumi. Äkkiä Kristus heräsi. Hän nousi, nuhteli tuulta ja tuli tyven.

Kun saamme armon sivuuttaa vaikean vaiheen elämässämme, huomaamme jälkikäteen Herran olleen vierellämme. Näemme salatun tavan, jolla hän piti meistä koko ajan huolta. Jääkäämme Kristuksen rauhaan, jonka hän meille joka päivä antaa.

Markus Malk

Tämä artikkeli on julkaistu lehtemme numerossa 1/2004 kuin viereisen sivun artikkeli. Markus Malk on alusta asti palvellut lehtemme avustajana. Hän on myös Evankeliumin opintoyhdistyksen julkaiseman Ajankohtaisen teologian toimitussihteeri.

Lehtemme pyritään julkaisemaan parillisina kuukausina. Seuraava numero ilmestyy, jHs. ensi lokakuussa.

Kehällisistä Kristus-keskukseen

Kristus-juhlan ohjelma

Lauantai 10.8.

- 11.00 Tulolounas Sydän-Laukaan koulun ruokasalissa.
12.00 Avaus. *Per-Olof Malk, Jaakko Pirttiahö*
12.30 Kristus – Jumalan salaisuus (Kol. 2:2-4). *Juhani Aitömaa*.
13.45 Ihmisen vajavaisuus – Kristuksen täydellisyys. *Ceta Lehtniemi*.
15.00 Kahvi
15.45 Kehällisistä Kristus-keskukseen. *Tapio Puolimatka*.
17.00 Päivällinen
18.00 ”He eivät tiedä, mitä Jumalan vanhurskaus on” (Room. 10:3).
Olavi Peltö.
19.30 Sielunhoidollinen iltä hotelli Vuolakkeen salissa. Miten harhaopit
vetävät puoleensa, mitä ne saavat aikaan ja kuinka ne voi jät-
tää? Keskusteluilta hotelli Vuolakkeen isossa salissa (Suolah-
dentie 84/Uimarannantie 2). Isäntänä *Juhani Aitömaa* ja emän-
tänä *Ceta Lehtniemi*. Mukana myös *Pauli Koskinen, Jouko Nie-
minen ja Kirsi Vihanti*.

Sunnuntai 11.8.

Aamiainen majapaikoissa

- 9.00 ”Iisain kannosta nousee verso” (Jes. 11:1). *Per-Olof Malk*.
10.15 Paavali sielunhoitajana. *Paavo Suihkönen*.
11.30 Rukoilemme kirkkojemme, seurakuntiemme, toistemme ja it-
semme puolesta. Esirukous myös juhlassa annettujen aiheiden
pohjalta.
Hengellisen laulun ja musiikin hoidossa. *Saara Mörsky*, piano,
Hanna Eskel, viulu sekä *Martti ja Erkki Holopainen*, laulu.
12.45 Lounas
13.30 Kristuksen evankeliumi ja se toinen (Gal. 1:7). *Jaakko Pirttiahö*.
14.45 Päätöstilaisuus.
Ristin hulluus ja Jumalan voima. *Jouko Nieminen*.
Kiitosrukous Kristukselle kuluneista 10 vuodesta. Juhlahahvit.

Tilaisuuksia johtavat lisäksi: *Matti ja Meeri Auramo, Maire Lyytinen,
Seija Hauhia*.

Hengellinen laulu ja musiikki juhlan aikana:

*Saara Mörsky, säestys, Hanna Eskel, viulu, Pirkko ja Terttu
Välimäki, laulu, Martti ja Erkki Holopainen, laulu.*

Lämpimästi tervetuloa!

Evankeliumin opintoyhdistys 10 v
Yhteistyöryhmä

Kehällisistä Kristus-keskukseen

9. valtakunnallinen Kristus-juhla Keski-Suomen Laukaassa Sydän-Laukaan koulussa, lukiossa ja liikuntahallissa 10.-11.8.2013

24 km Jyväskylästä pohjoiseen sijaitseva **Sydän-Laukaan koulu ja sen yhteydessä oleva kunnan liikuntahalli** muodostavat ensi elokuun valtakunnallisen Kristus-juhlan pitopaikan. Koulu ja liikuntahalli ovat Laukaan keskustassa, os. *Saralinnantie* 3. Tilaisuudet pidetään liikuntahallissa ja ruokailut saman katon alla koulun ruokailusalissa. Tervetuloa.

Majoitus: Esimerkkejä: Hotelli *Vuolake* (vajaa 1 km kokouspaikasta), huonevaraukset suoraan puh. (014) 833 002, Kylpylähotelli *Peurunka* (noin 4 km kokouspaikasta, kolmen eri hintaluokan 1 ja 2 hengen huoneita), huonevaraukset suoraan 020 751 601. Laukaassa on myös *Varjolan Tilan Matkailulla* huoneita. Mökkejä vuokraavat mm. *Pietilän lomamökit* ja *Ylä-Saarikon lomamökit*; Suolahdessa hotelli *Keitele* on monen viime vuonna käyttämä hotelli – ja jotkut majoittuvat tänä vuonna Jyväskylässä. **Majoitusvaraukset** suoraan hotelleista.

Asuntoautojen/asuntovaunujen pito Vuolakkeen pihassa mahdollista.

Majoitusvaraukset siis suoraan toivottuun majoitusliikkeeseen. Sen sijaan suuntaa antavat **osallistumisilmoitukset** tehdään Evankeliumin opintoyhdistykselle puh. (019) 414243 tai sähköpostitse evank@evank.org. Emännät arvostavat alustavia-kin tietoja osallistumissuunnitelmista. Vaikka tiedot eivät ole ilmoittajia sitovia, ne auttavat valmisteluissa etenkin emäntiä.

Ystävältä ystävälle kulkeva tiedottaminen on aina toivottua. **Kimppakyytejä** kannattaa harkita yhdessä. Yhdessä on mukava matkustaa niin Kemijärveltä kuin Helsingistä. Juhlaa koskevat tiedot ovat myös kotisivuillamme www.evank.org.

Evankeliumin opintoyhdistys ry ja Yhteistyöryhmä
Suomen Evankeliumikoulu – Armo riittää -lehti

Jumala voi valmistaa työkalujaan sallimalla heille kärsimystä

Merkittävin antisi Jumalalle ja toisille ihmisille voi nousta suurimmasta heikkoudestasi. Kristittyjen historia osoittaa, että Jumala käyttää usein suuressa epätoivossa ja heikkoudessa olevia ihmisiä ja sellaisia, jotka ovat syvimässä pimeydessä.

Englantilainen saarnaaja John Bunyan kirjoitti kirjan Kristityn vaellus. Kaikki eivät tiedä, että Bunyanin oma elämä oli murheiden täyttämä ja hänen hengelliset kärsimyksensä olivat järkyttäviä.

Vuosi toisena jälkeen hänen syntinsä vaivasivat häntä toistuvasti niin ankarasti, että monet meistä eivät sellaista kärsimystä kestäisi. Hän eli pysyvässä toivottomuudessa ja syvässä varmuudessa siitä, että häntä odotti iankaikkinen kadotus.

Hän avioitui mutta hänen sokeana syntynyt tyttärensä kuoli. Hänen vaimonsa kuoli. Sitten tulivat pitkät vuodet vankilassa (12 vuotta), jolloin häntä varjosti epävarmuus siitä, teloitettaisiinko hänet vai karkotettaisiinko hänet. Ei ihme, että hänen kirjansa ”Kristityn vaellus” on hengellisesti niin poikkeuksellisen voimakas.

Sellaiset julistajat kuin George Whitefield ja Wesley'n veljekset kärsivät suunnattomasti kamppaillessaan pelastuksen löytämiseksi. Whitefieldin hengellinen häntä oli niin ankara, että hän lähes menehtyi paastojensa vuoksi.

Charles Spurgeonia, joka omakohtaisesti tiesi, mitä tuskallisessa sairaudessa kärsiminen on, oli niin ahdistettu pelastuskysymyksen takia, että hän kirjoitti: ”Mieluummin kärsisin seitsemän vuotta kauhistavasta taudista kuin kärsisin siitä hirvittävästä olostä, mikä synnin syvyyden ymmärtäminen tuo tullessaan.”

Ei ihme, että näiden julistajien hengellinen palvelutyö oli mittavampaa kuin useimpien sellaisten kristittyjen, joita sisäiset tuskat eivät ole raadelleet. Traumat saattavat valmistaa meitä Jumalan työhön paremmin kuin muut asiat.

Jatkanko vielä? William Moonin menettänyt näkönsä hän lausui rukouksen, johon Jumala kyllä vastasi. Moon pyysi: ”Herra, auta minua käyttämään tätä sokeuden lahjaa sinun palveluksessasi...”

Barbara Johnson sai auttaa lukemattomia ihmisiä Kristuksen kunniaksi täytettyään 50 vuotta ja *sen jälkeen kun* perhettä olivat alkaneet kohdata mitä rajuimmat onnettomuudet ja vastoinkäymiset. Hänen puolisonsa oli hyvin vakavassa liikenneonnettomuudessa, jossa hän loukkaantunut pahoin ja joka jätti hänet loppuelämäkseen monin tavoin rammaksi. Toisen pojistaan hän menetti Vietnamin sodassa ja toinen pojista hukkui jokeen. Kolmas poika alkoi elää miesten kanssa. Itse hän sairastui syöpään, jota hän sairasti kuusi vuotta ennen kuin menehtyi siihen 2009.

Sen sijaan että jatkaisin kirjoittamalla sadoista muista ihmisistä, päätän toteamalla, että suurelle kristittyjen joukolle kärsimykset ovat olleet heidän hengellisen palvelutyönsä ”salaisuus”. Sellaisissa tilanteissa, joita nämä Jumalan lapset nimenomaan eivät olisi halunneet – sellaisissa elämänvaiheissa, joissa kuolema näytti parhaalta vaihtoehdolta – heitä valmistettiin Jumalan palvelemiseen paremmin kuin muita.

Grantley Morris ja Per-Olof Malk
Kirjoitus on hiukan lyhyemmässä muodossa julkaistu lehtemme numerossa 3/2007.

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Opetustyö: Opetustyön sihteeri Jaakko Pirttiaho,
 Puh. 050 338 5116; jaakko.pirttiaho@evank.org

Sielunhoidollista keskusteluapua:
 • Hammaslääk. Ceta Lehtniemi,
 ceta.lehtniemi@fimnet.fi
 • Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119,
 mairelyytinen1@gmail.com
 • Sairaankuljettaja Heikki Mäkelä, p. 0400 798843,
 heikkimakela@gmail.com
 • Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
 rov.o.peltola@kolumbus.fi
 • Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928

Tuki työlle (Lupa POHA 2020/2011/4815)
Tuki 313130-1171701 (Handelsbanken)
 IBAN: FI81 3131 3001 1717 01, BIC: HANDFIHH
Tuki 800015-70994146 (Danske Bank)
 IBAN: FI32 8000 1570 9941 46, BIC: DABAFIHH
Laskujen maksutili:
 426012-268782 (Lammin Säästöpankki)
 IBAN: FI78 4260 1220 0687 82, BIC: HELSFIHH

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

Kristus-keskeinen opintopaikka netissä.

www.evank.org - webmaster Petri Malk

Internet-kotisivuillamme on runsaasti opetusmateriaalia, mm. 250 raamattuluentoa luettavissa/ kuunneltavissa.

Luentoja myös CD-äänitteillä postimyyntissämme.

Armo riittää verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut Armo riittää -lehden numerot ovat luettavissa Suomen evankeliumikoulun sivuilla Internetissä osoitteessa www.evank.org.

Tietotekniikka: Petri Malk, Timo Hankkila

Armo riittää Hengellinen lukemisto

10. vuosikerta. Lehti on ystävien ylläpitämä ja tilaajille maksuton. Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja tilauksia koskevat muutokset:

Puh. (019) 41 42 43, sähköpostilla tai postitse PL 17, 05831 Hyvinkää

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava ja taitto: Per-Olof Malk

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

ajankohtainen teologia

Teologinen aikakauslehti

Kristus-keskeisestä teologiasta kiinnostuneille. Ilmestyy kaksi kertaa vuodessa. Hinta 12 e/ vsk.

Evankeliumin opintoyhdistys -nuoret aikuiset

Yhteyshenkilö Jaakko Pirttiaho,
 jaakko.pirttiaho@evank.org, puh. 050 338 5116

Paino: Suomen Printman Oy, Hyvinkää 2013

TILISIIRTO	Saajan tilinumero	LAHJA: 313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH LAHJA: 800015-70994146 (Danske Bank) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH LASKUT: 426012-268782 (Lammin Säästöpankki) IBAN: FI78 4260 1220 0687 82. BIC: HELSFIHH	Käytä jotakin alla olevista viitenumeroista, kiitos! 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 2299 Tuki Jaakko Pirttiahon työ 2040 "Minun osuuteni työssä" -kesäkeräys 2013	
	Saaja	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	Lupa POHA 2020/2011/4815. Varat käytetään kristillisen raamattu- ja perusopetuksen antamiseen luennoilla, kursseilla, äänitteillä, internetissä ja painotuotteissa.	
	Maksaja		Viitenumero	
	Allekirjoitus			
	Tilitysnumero		Eräpäivä	Euro

ME6 1

EVOP
PL 17
05831

Hyvinkää, Finland

"Herra, pelasta minut ilmaiseksi!"

Tunnettu englantilainen raamatunkääntäjä ja varhainen uskonpuhdistaja John Wycliffen (1320-1384) rukoili näin: "Herra, pelasta minut ilmaiseksi!"

Juuri niin! Jumalattomat ihmiset säästivät iankaikkiselta kuolemalta vain siksi, että *Jumalan armo on ilmaista*. Oikeudenmukaisuuden terävä kirves iskeytyisi pian kuivuneisiin ja hedelmättömiin puihin ellei Jeesus huutaisi Jumalalle ääneen: "Sääli häntä! Sääli heitä!"

Monet syntiset, jotka ovat kääntyneet Jumalan puoleen, ovat kiitollisina jälkeensä todenneet, että vain Jeesuksen armon tähden heitä ei tuhottu. Ellei Jumala olisi pitkämielinen, me emme pelastuisi (2. Piet. 3:15).

Erään taistelun aikana erästä upseeria ammuttiin lähietäisyydeltä ja luoti osui hänen povitaskussaan olleeseen lompakkoon. Tappava luoti iskeytyi lompakossa olleeseen hopearahaan ja mies säilyi vahingoittumattomana. Kyseissä amerikkalaisessa hopeakolikossa oli teksti: "Dei gratia", "Jumalan armo".

Tämä kosketti miehen mieltä niin syvästi, että hän otti esille kristillisen traktaatin, joka hänelle oli annettu kun hän oli lähtenyt rintamalle. Jumala siunasi upseerin lukuhetken ja Jumalan armosta hänestä

tuli Jeesukseen uskova ihminen.

Oletko sinä pelastettu? Oletko kokenut elämässäsi vapautumisen? Siinä tapauksessa kiitä Jumalaa hänen armostaan.

Muista sanat "Dei gratia" äläkä unohda, että me pelastumme armon tähden.

Kun armo lähestyy, se aina olettaa, että ihminen, jota se lähestyy, on ilman ansioita. Armon toiminta-alue loppuu siinä, missä ansiot alkavat. Mikä suloinen sana tämä onkaan sinulle, jolla ei ole ansioita, ei mitään hyvää esitettävänäsi. Sovittajamme antaa rikokset ja hulluuden anteeksi pelkästä vapaasta armotahdostaan.

Sanalla "armo" (*grace*) on sama merkitys kuin paljon käyttämällämme sanalla "ilmainen" (*gratis*). Wycliffe rukoili:

"Herra, pelasta minut ilmaiseksi!" Juuri niin! Millään teoilla ei voi ostaa pelastusta. Mutta taivaallinen Isä antaa pelastuksen lahjana ilmaiseksi eikä hän syytä.

Armon saamme Jeesukselta uskon kautta. Sitä, joka uskoo häneen, ei ikinä tuomita. Sinä syntinen, antakoon Jumala sinulle armon, että katsoisit Jeesukseen ja eläisit iankaikkisesti. Katso nyt, sillä tänään on pelastuksen päivä.

Charles H. Spurgeon (1834–1892)
Kirjoitus on aiemmin julkaistu lehdessämme 1/2009. (Suom. POM)